

heden kommer til at bero paa en Afgjørelse af de omgivende Personer og af den Ræge, der tilfalder, om der maatte være nogen Anledning til at kalde Politioverigheden tilstede. Det er imidlertid, som det forekommer mig, med fuldstændig Frie blevet udtalt af den Kommission, jeg før nævnte, at dette maa siges at være en mindre heldig, ja til dels farlig Ordning. Jeg har i de Motiver, der ledsage Lovforslaget, ladet afstrykke en Udtalelse desangaaende af Kommissionen, hvilken navnlig gaar ud paa Farligheden af, at Rægen og de omgivende Personer kunne komme til ganske at forrykke Status, som for en erfaaren Undersøgelsesdommer kunde afgive maaste meget betydelige og vigtige Data med Hensyn til Burderingen af de Forhold, der maatte have medført den pludselige Død. Forslaget gaar derfor ud paa, at i saadanne Tilfælde, hvor der overhovedet er Anledning for det Offentlige til at træde til, i Tilfælde af Selvmord, saavel som naar Lig opdrive, Personer eller Fostere findes døde, eller naar Menneſter ere omkomne ved ulykkelige Hændelser, saa og hvor ellers Undersøgelse fra det Offentliges Side er indledet i Anledning af et indtruffet pludseligt Dødsfald, skal Politimesteren strax tilkaldes, og det bliver da ham, der har at foranstalte nærmere Undersøgelse ved en Ræge, hvilken da finder Sted under Tilsyn og Veiledning af Politimesteren. Idet jeg iøvrigt skal henvise til de omtalte Motiver, har jeg den Ære at anbefale dette Forslag til det ærede Æhing.

Det andet Lovforslag, jeg skal tillade mig at forelægge, er et Forslag til Lov om Jordemødrenes Lønning. Det er allerede længere Tid siden, at der fra et af Amtene her i Landet indkom Andragende fra Jordemødre om en Forbedring i deres Lønningsvilkår. Dette Andragende blev hurtig efterfulgt af lignende Andragender fra en anden Ægn i Landet, og da tillige Sundhedskollegiet meget varmt havde anbefalet, at der maatte blive gjort Noget til Forbedring af Jordemødrenes Stilling, mente Ministeriet, at det var rigtigt at tage denne Sag under nærmere Overveielſe. Naar Sundhedskollegiet varmt anbefalede, at der maatte blive gjort Noget i denne Retning, var det dels foranlediget ved den almindelige Betragtning, at Jordemødrenes Lønningsvilkår maatte siges, i Tidernes Løb at være bleven ringere end det var forudsat, da Bestemmelſerne desangaaende bleve truffne, og dels var det begrundet i den Betragtning, at det i og for sig maatte anses for saare ønskeligt, om en bedre Stilling for Jordemødrene kunde føre til, at Personer af ikke aldeles lavt stillede Klasser i Samsundet kunde føle sig fristede til at slaa ind paa denne Vej. Jeg skal, hvad den første Betragtning angaar, den nemlig, der er hentet fra Lønningsvilkårenes Tilstrækkelighed eller Utilstrækkelighed, tillade mig at minde om, at for Kjøbstadsjordemødrenes Vedkommende findes Bestemmelſerne om Lønningsvilkårene i Forord-

ningen af 1810, og det vil ikke kunne overraske Noget, at man i Mæret 1875 kan finde det tvivlsomt, om Lønningsvilkår, der bleve bestemte i 1810, nu maatte være tilfredsstillende. For Landsbyjordemødrenes Vedkommende ere Lønningsvilkårene vel fastsatte i en Lovbestemmelse af en langt yngre Dato, nemlig i Lov af 8de Marts 1856; men der er dog siden den Tid hængaaet et ikke ganske kort Tidsrum, og det et Tidsrum, hvor Prisforholdene jo meget væsentlig have forandret sig. Det vil være alle ærede Medlemmer bekendt, at Jordemødrenes Lønning fremtræder paa en tredobbelt Maade. Dels have de fast ansatte Jordemødre — og det er kun dem, der her er Tale om — en fast Pengeløn, dels have de visse Emolumenter, nemlig fri Bolig med Brændsel og Græsning til en Ko, eller en Sordlob, hvorpaa en Ko kan græsse, og endelig faae de for det Trædie en Betaling for hver af deres Forretninger. Hvad den sidste angaar, er der fastsat en Minimums Betaling efter Hensyn til de paa gjældende Personers Stilling i Samsundet. Den er jo nu kun 2 Rd. for en Gaardmandskone, 1 Rd. for en Husmandskone med Jord og 3 Mk. for en Inderttes eller Husmandskone uden Jord, og den samme Betaling gjælder for Kommunerne, for de Personers Vedkommende, der faae understøttelse af Fattigvæsenet. Der er nu vistnok ingen Anledning til at forbedre Stillingen for Jordemødrene; hvad den Del af deres Emolumenter angaar, der bestaar i Naturalpræstationer, idet disses Værdi maa anses for at være stegen i Tidernes Løb. Derimod turde der vel være Spørgsmaal om dels noget at forhøje deres faste Pengeløn, og dels ogsaa at sætte Minimumsbetalingen noget op. Jeg skal tillade mig at bemærke, at Sagen har været gjort til Gjenstand for stor Drøftelse, ikke blot af alle Amtmændene her i Landet og saa godt som alle Amtsaadene, men selvfølgelig ogsaa af de forskjellige stedlige Lægeembedsmænd, Fysici og Distriktlæger, og ligeledes af det fgl. Sundhedskollegium, og der har hos alle disse været aldeles overveiende Enighed om, at det vilde være rigtigt at forbedre Jordemødrenes Lønninger. Jeg skal bemærke, at efter de Dplysninger, der ere indsamlede, kan den Indtægt, som en Jordemoder har dels af hendes faste Løn og dels af hendes private Praxis — altsaa derunder ikke indbefattet de Emolumenter, der bestaa i fri Bolig med Brændsel og Græsningsret for en Ko — neppe noget Sted ansættes til over 200 Rd., hvorimod den paa forskjellige Steder daer ikke saa lidet derunder. Det er forsaavidt ogsaa interessant at se, hvor ringe Forskjel der er paa den Indtægt, en Jordemoder har af sin private Praxis i de fattige, mere sparsomt beboede Ægne, og den, hun har i de rigere Ægne. Det er saaledes opgiwet af Fysikatet i Sydjylland, der vel maa henregnes til de mere velhavende Ægne i Landet, at man der kan anfætte den Gjenemsnitsindtægt,